

Mi újság?

A Magyar Szentek Templomának havi tájékoztató lapja. 2012. augusztus

Kiadja a Magyar Szentek Plébániája. Megjelenik minden hónap első vasárnapján. Ingyenes kiadvány.

„A hosszú és jó életet nem évekkel, hanem élményekkel és megismeréssel mérik.”

(Popper Péter)

Élmény. Élményfürdő. Élménypark. Nyári élmény. Strand, fürdés, túrázás, tengerpart, tábor, olimpiai aranyérem, egy hangulatos tábortűz vagy egy csillagfényes éjszakai szemlélődés... Kinek mi jut eszébe erről a szóról? És ha nem a nyári élményekről van szó? Csak simán élmények? Költözés, gyermek születése, egy kellemes este, jó könyv vagy film... ezt a listát is sokáig lehetne folytatni. És mi jut eszünkbe az „Isten-élmény” kifejezésről?

Egyáltalán mi is az az **istenélmény**? *Istennel való találkozás. Isten jelenlétének megtapasztalása* - írja a Magyar Katolikus Lexikon. Vajon volt már ilyenben részünk? Ima közben? Vagy egy szentmisén? Egy erdei séta során vagy hegycsúcsot döntve? Netán túlélve egy veszélyes pillanatot? Igen-igen. Ezek mind olyan pillanatok, amikben Istent egészen közelinek, egész valóságosnak érezzük. Mégsem szabad pusztán az istenélményt hajszolni, nem feltétlen kísérője a kegyelmi életnek. *A keresztény élet elsősorban Krisztus követése*: épp ez az egyik megkülönböztető jegye az istenélményt célként hirdető szektákhoz és ezoterikus mozgalmakhoz képest. Krisztus követése az Isten országának keresése, az istenélményt pedig, ha Isten megadja, e keresés ajándékaként kell fogadni

Vannak az életnek olyan alkalmai, amikben gyakoribb az Isten megtapasztalhatósága. Ilyen helyzet talán leggyakrabban a vallásos cselekedetek ideje. Istennel legbiztosabb módon az imádságban, a liturgikus cselekményekben, főként a szentáldozásban és a szentségek vételében, a szentírásolvasásban lehet találkozni. Isten azt is megengedi, hogy e cselekedeteket ne kísérje istenélmény. Ugyanis nem maguk az imaszövegek, szertartások és cselekmények ennek a tapasztalatnak okai, hanem Isten, akihez és akiről e cselekedetek szólnak, és aki minden istenélmény nélkül is jelen lehet a lélekben. Gyakori, hogy a természet szépsége és félelmetes ereje révén az ember nemcsak titokzatos és rejtett háttérként sejtje meg Istent, hanem a látható dolgokban szinte megérintheti a láthatatlan Teremtőt (Róm 1,20; Zsid 11,3). A művészeteknek, s főként a zenének nagy szerepe van az istenélmény megszületésében. Ezért nagyon fontos az Istent méltó módon dicsőítő egyházzene(népének). A felebaráti szeretet különleges területe az istenélménynek, mert a másik emberben megtapasztalt jóság, bölcsesség, erő Isten ajándéka.

Ha így (legalább) augusztusban a szentek életét, köztük különösen is a magyar szentek életét olvasgatjuk, szinte kivétel nélkül szerepel életrajzukban, melyiknek milyen istenélménye, misztikus élménye volt. Jó most különösen is ezekre figyelni. No nem azért, mert ezek utánozható vagy követhető tettek volnának. Leggyakrabban nem azok. Mégis ezeket megismerve, kicsit velük együtt átélve talán mi is nyitottabbak leszünk Istennek erre az ajándékára. Talán mások istenélményét olvasva felismerjük, hogy hasonlókat a mi életünkben is megtapasztaltunk már, meg is jegyeztük magunknak, de az élet ment tovább és por lepte be ezeket a percek. Elevenítsük fel most ezeket, próbáljuk, legalább magunknak, újra felidézni, megköszönni Istennek ezt a csodás megtapasztalhatóságát, közelségét! És ne gondoljuk, hogy ezek csak a szenteknek fenntartott privilégiumok! Hiszen ahogy már Reményik Sándor oly szépen megfogalmazta:

Ne várj nagy dolgot életedbe,
Kis hópelyhek az örömök,
Szitáló, halk szírom-csodák.
Rajtuk át Isten szól: jövők.

Ezerszínű élmények

Újra összejött a „nagy csapat”, vagyis pár hiányzóval az ifi hittanos csoportunk, hogy ezen a nyáron vendéglátónk, Wolfgang atya és az alapítvány jóvoltából Németországban táborezzunk egy hetet, ahol megannyi élménnyel lettünk gazdagabbak...

Az utazás élményei – Busszal, egy prágai átszállással, Szlovákián és Csehországon át közelítettük meg Hannovert, az úti célunkat. A hosszú, több mint 12 órás buszút is tartogatott élményeket. Nagyokat beszélgethettünk egymással, illetve Bogival, aki úti társ hiányában, Prágában csapódott hozzánk. Rövid megállásaink során csak a buszpályaudvar közvetlen környezetére vethettünk rövid pillantást az adott városban, de így is felfedeztük a berlini „Eiffel-tornyot”, illetve a prágai első emeleti busz-éttermet. S természetesen kimeríthetetlen élményt jelentett a forró csoki, amit örömmel rendeltünk a buszon szolgáló stewardess hölgyektől.

A szeretetteljes fogadtatás élménye – Wolfgang atya már a pályaudvaron várt minket, hatalmas örömmel, s mint később megtapasztaltuk, ez az öröme egy pillanatra sem lankadt. Ahogy egyik vidám estén mondta, mi vagyunk az ő „drogja”, és a hét végére már kívülről fújtuk, hogy semmi sem kötelező, csak ha mi is szeretnénk, amihez kedvünk van...

Az új kultúra élménye – A nyugat az más világ, halljuk itthon sokszor, talán túl sokszor. Mi hamar megállapítottuk, hogy az adott város centruma egy csapásra nem lesz tisztább, ha átlépjük a határt (ami már nem is határ, legalábbis a busszal csak átsüvítettünk rajtuk), de mégis más Hannover, mint Budapest. Nem csak a fejlettség szemet szűrő (nagy öröömre még a villamosokon is olimpiai hírek mentek a tv-ben, ami a kocsikban volt), hanem például az is, hogy nem csak az éttermi pincérek, de még a nemzetközi utazási iroda dolgozója sem beszélnek angolul. A városban a rengetegszer szembejövő, nálunk már szlogenné váló „modern art” érdekesen vegyül a gyönyörű és régi épületekkel. Sok városi sétánkban láthattuk a csillogó-villogó belváros és a környező kis utcák ellentétét is. Érdekes és tanulságos volt.

Az új ismerősök élménye – Új ismerősökkel is gazdagodtunk az egy hét alatt, nem is kevéssel. A már említett Bogi után nem sokkal, még a tábor elején bemutatta nekünk Wolfgang Jonas-t és Lucas-t, két fiatal német srácot, akikkel együtt grilleztünk is. Jókat nevettünk velük, nyitottak voltak, amit mi örömmel fogadtunk. Aztán a tábor végére megismertünk újabb helyi fiatalokat, akikkel verre menően ping-pongoztunk és három nyelven „gyilkosoztunk” (illetve a helyi megfelelőjében „vérfarkasoztunk”), majd szomorú szívvel búcsúzkodtunk...

A tengerparti pihenés élménye – Wolfgang atya egyik nap kimenőt kért a munkahelyéről, vagyis a hannoveri kórházi szolgálatból, és elvitt minket (a bátyjával, Norberttel, valamint Lucas-szal és Jonas-szal kiegészülve) csaknem 2 és fél órás autóúttal az Északi-tenger partján fekvő Cuxhaven városkájaiba. Ott reggel egy rövidke piknikkel elfogyasztottuk a bőséges reggelinket (erre nem lehetett soha panaszunk...), majd elmentünk a strandra, ahol egész nap voltunk. Folyamatosan fújta a hűs északi szél, miközben tűzött a nap. Sétáltunk a homokban az apály idején, nagyokat fürödhettünk a dagályban, az étteremben helyi specialitásokat fogyaszthattunk (hal hal hátán...), kagylót kerestünk, Julia lábán homok-hegyet építettünk, naplementét néztünk, napoztunk, sütitünk-kávéztunk... Röviden szólva remekül éreztük magunkat. Hálánkat azzal is kifejeztük, hogy a késő esti hazaút során szinte mind csendben aludtunk a mikrobuszban...

Az együtt lét élménye – Az egyhetes tábor talán legfontosabb része az együtt töltött idő volt. Filmnézések együtt, sok-sok érdekes étkezés (rengeteg étteremben, illetve kétszer kórházi menzán, ami akár étteremnek is elmenne...), játék, főzés (megismertettük Wolfganggal a csirkepaprikást!), beszélgetés, séta, s mindez együtt. Közösségépítő erejű egy hét volt!

A búcsú élménye – Van a búcsúban is öröm. Például az, hogy biztosak lehetünk benne, hogy Wolfgang jövőre újra hozzánk látogat, ráadásul az újdonsült német barátainkat is hozza magával. Reménykedtünk, hogy a haza utunk nem lesz olyan kalandos, mint a két nappal korábban hazatérő Döddő, akinek a busztársaság a busz késésének bejelentése után „elfelejtett szólni”, hogy pontosan mikor is indul. Az ő búcsúzása izgalmasra sikeredett (végül vonattal tért haza), a csoport maradék részéé inkább szomorkássá.

Örök és kitörölhetetlen élmény marad ez az egy hét, amit együtt tölthettünk Hannoverben. Élményeinkkel könyveket is meg lehetne tölteni, ezt próbáltam most röviden összefoglalni. Még egyszer köszönjük a lehetőséget!

Ahogy mondani szokás: egy élmény volt...

(Szilágyi Péter – Maci)

Nagyboldogasszony és Szent István király

Szűz Mária mennybevételét ünnepli augusztus 15-én a világegyház. A parancsolt ünnep – ami a katolikusok számára misehallgatási kötelezettséget jelent – ősi magyar elnevezése Nagyboldogasszony.

Az Egyház szent hagyománya úgy tartja, a Megváltó nem engedte át a földi enyészetnek édesanyja testét, hanem magához emelte a mennyi dicsőségbe. Mária elszenderedésének (latinul dormitio) napját már a VI. században ünnepelték Jeruzsálemben, és a következő évszázadtól Rómában is elterjedt.

Az ünnepet Szent István király is megülte, sőt e napon ajánlotta Magyarországot a Szűzanya oltalmába. Ezért nevezzük Krisztus szülőanyját Magyarország égi pártfogójának, vagyis Patrona Hungariae-nak. Az ünnep még amiatt is kötődik első királyunkhoz, hogy 1038-ban e napon hunyt el.

Urunk, Istenünk, áldd meg Nagyasszonyunk és első szent királyunk közbenjárására nemzetünket, hogy békében és jólétben élhessen, és áldva magasztaljon Téged!

Életre szóló élmény

Sok-sok esztendeje egyszer korgó gyomorral, üres zsebbel virradtunk a hálaadás napjára. Kopogtak. Kinyitottuk az ajtót, és egy férfi lépett be óriási élelmiszeres csomaggal, egy hatalmas pulykával, amihez még tepsit is mellékeltek. Nem hittünk a szemünknek.

- Ki maga és honnan jött? – csodálkozott apám.
- Egy barátjuk küldött – válaszolta az idegen –, aki tudja, hogy nélkülöznek, de visszautasítanak a közvetlen segítséget, ezért küldött engem. Kellemes ünnepeket!
- Nem, ezt nem fogadhatjuk el – szabódott apám.
- Pedig kénytelenek – felelte az ismeretlen férfi, sarkon fordult, és behúzta maga mögött az ajtót.

Ez az élmény maradandó hatást gyakorolt az életemre. Megfogadtam, hogy egyszer majd én is viszem annyira anyagilag, hogy másoknak ugyanígy segíthessek. Tizennyolc éves koromra kialakítottam a magam hálaadás napi rituáléját.

Mivel szeretem a kötetlen megoldásokat, azt találtam ki, hogy egyszerűen bevásárolok egy vagy két család számára elegendő élelmiszert, azután küldöncnek öltözve felkeresem a legszegényebb környéket, és találomra becsöngetek valahova.

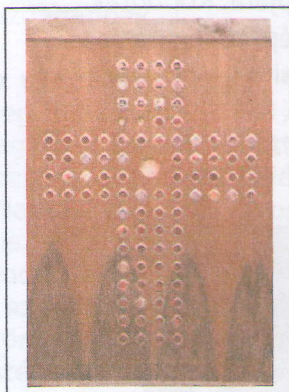

Az ajándékba mindig elrejtettem egy levelet, amelyben leírtam gyerekkori élményemet. Beszámolómat az alábbi mondattal zártam: "Cserébe csak annyit kérek, hogy törekedjenek előbbre jutni, s egyszer ugyanezt cselekedjék valaki mással."

Számomra ez az évente ismétlődő szertartás nagyobb gyarapodást jelent minden pénznél, amit valaha kerestem.

**"Áldott az a nép, melynek vannak szentjei, és amely tiszteli azokat,
mert mindenkor áthatja az isteni áldás és szeretet."**

(II. János Pál pápa)

Nemcsak a magyar embernek kell szentnek lennie. *A magyar nemzetnek a maga egészében is szentté kell lennie, Magyarországnak, mint ilyennek, a maga egészében is van szent, Isten-kijelölte hivatása. Az Isten azért teremt különböző nemzeteket, mert minden nemzetről külön gondolata, mindegyikkel más-más célja van.*

Az isteni bölcseségnek minden nép számára van előírt hivatása. Ezt meg kell találnia minden nemzetnek. A magyar hivatásra a magyar szentek tanítanak. Ma pedig, amikor a nagy megrendülések és történelmi próbák idejét éljük, amikor annyi ember és annyi magyar tekintete elhomályosodott, nem kell-e nekünk is megint csak odafordulnunk azokhoz, akik egyszer már megmutatták, miért vagyunk itt, és hogyan kell itt magyarnak lenni! Tőlük kell leckét vennünk, tőlük kell megkérdeznünk azt, amit ma is ők tudnak legjobban, amire csak ők tudnak megtanítani bennünket.

Íme a magyar szentek nagy hivatása! És a mi nagy hivatásunk, kötelességünk és felelősségünk: hogy meghallgassuk őket és kövessük őket. Nekünk úgy kell legyőznünk ezt a világot, mint ezek a Krisztustól származó magyar győztesek megmutatták.

(Sík Sándor beszédének részlete)

300 év alatt 12 szentet ajándékoz a világnak a magyar Honfoglaló dinasztia. Ezek mutatják az irányt, ahova néznie kell a magyarnak, ha azt akarja, hogy a haza, amelyet ők megalapítottak, megálljon ezután is.

Ők, az Istentől származók, legyőzték a világot. Mi is Istentől származunk és tőlük, - vér az ő vérükből, - nekünk is le kell győznünk a világot. Hogyan kell legyőzni, ők mutatják meg.

Hisszük, hogy Istennek nagy kegyelméből a szentek nemcsak példák, hanem eleven erőforrások is, hiszen élnek és győzelmes boldogságban közbenjárhatnak értünk, segíthetnek bennünket. Nemcsak példájukkal adnak erőt, hanem az isteni kegyelemmel is, amelyet kiesdenek számunkra. *Azért nem elég nézni rájuk: segítségüket, közbenjárásukat kell kérnünk, és közbenjárásukkal, illetve a kapott isteni kegyelemmel nekünk is le kell győzni a világot.*

Meg kell mutatnunk a világnak, Isten segítségével és a magyar szentek közbenjárásával újra, a magunk életében elevenen: van sok magyar szent, él a magyar szentség, van magyar hivatás!

(Sík Sándor beszédének részlete)

"Árpádházi Szentek, szent Magyar Királyok, áldva, kegyelettel gondolunk ma rátok, virrasztó szemekkel könyörgünk hozzátok, szent csodáitokkal mentsétek hazánkot, szétszéledt népünköt, szép Magyarországot. Isten-verte rosszak Mennyt tagadó bűne! Mivé lett "Király Úr" ezeréves műve? Hol Imre erénye? László bárotsága? Erzsébet jósága - Margit mártírsága... Piroska példája? - Árpád drága vére. Áldva néz fel Rátok fel a magas Égbe mai magyaroknak szétszórta árva népe. Árpádházi Szentek, szent Magyar Királyok, áldott ősök sora! Áldva nézhet rátok, védelemben felnőtt népes Európa."

Idézet Petry Béla Árpádházi magyar szentek c.könyvéből

Templomunk felszentelésének 16. évfordulóját ünnepeljük

2012. augusztus 19-én.

A fél 12-es szentmisét Palánki Ferenc püspök atya mondja.

A szentmisét követően közös ebéd lesz a híveknek a templomkertben, a hagyományokhoz híven papák – papok focimeccs 4 órakor, különböző játékok a gyerekeknek, és pingpongozási lehetőség –nem csak- kamaszoknak (ütőt, labdát hozzátok!) **Aki tud, hozzon süteményt!**

A szentmisén közreműködik az Albinoni Kamarakórus, az Imperatrix Énekegyüttes és az Albinoni Kamarazenekar. Vezetők: **Zsigmond Balassa és Srajber Zsolt.** Szólót énekel: **Bartha Eszter**

Egyházközségünk legnagyobb ünnepét töltjük együtt!